"Tato fotografická série je nejen pouhým záznamem Plaveckého stadionu Podolí v Praze, ale spíše pokusem o zachycení jeho duše a atmosféry. Chtěl jsem přiblížit různé aspekty tohoto místa, které má pro mnoho lidí zvláštní význam. Fotografie, na kterých nejsou zachyceni lidé nebo jsou přítomni jen okrajově, umožňují divákovi ponořit se do prostředí bazénu a vnímat jeho esenciální charakteristiky. Dynamiku a pocit pohybu ve vodě dodávají fotografie plavců ve vodě. Právě tímto způsobem se otevírá prostor pro subjektivní interpretaci a prožití tohoto místa."

V listopadu loňského roku jsem si utrhnul biceps na levé ruce. Nic moc, prognóza byla alespoň čtyři týdny v klidu, potom začít lehce rehabilitovat. Nedalo se nic dělat a já se musel podrobit lékařským doporučením. Ale v okamžiku, kdy se naznalo, že bych mohl s levou rukou už hýbat skoro normálně, ale bez zátěže. Padlo rozhodnutí, že ideální rehabilitace bude plavání. Sport, který jsem definitivně opustil před čtyřmi lety, po více než dvacetileté kariéře v plavecké reprezentaci. Návrat do vody zase jednou způsobil to co měl. Vrátil mi pohyblivost, základní fyzičku. A protože jsem se vrátil do svého plaveckého domova na Podolí, kam v únoru, březnu dopadá nejkrásnější světlo v celém roce. Začal jsem tam fotografovat. Ne sebe, ne plavce. Ale Podolí. Bazén, který navrhnul český architekt Richard Podzemný na jednom z nejúžasnějších míst v Praze, navíc do podoby vlny. To, že byl plavecký stadion navržen jako základ pro plánované olympijské hry v šedesátých letech, už je pro mě jen třešinkou na dortu. Jeho genius loci a charakter zůstal zachován i přes rekonstrukci.